

11. Fágæt og sígild orð
í íslenzku máli.

3 blöð qto. Reykjavík, 3. ágúst 1935.

Leffing af 1. síðu, sem
stærðist af blátt.

Fáget, an sigild ord, íslenska.

Þaðan Jón yfirkennari Ólafs son var að búa, Fílandsk-Dansk
Orðbog" undir þessum, lánaði ég honum bók sína, en ég á þessi
nafni, "Danmarks" (þ.e. samtíngur) og orðtök hans hans alla,
að þess leyfi, sem hann fær þar orð, sem hann hefur eigi djálfur
fundid er blátt ír aðennu bókun. Því gaf hann mér orðabókun og
sagði: "Gef þessi fundid mér orð í styrks þessari og blátt frá mér; þess
þessu hefi ég nafni "Ár" (þ.e. Árnasýsla), en blátt seti nafni yðar (Y.P.)
við, eins og þú kallar þann við mig, og þú viltid að veri svo." (Sjá Orðb. Óf.
til mín 17. sept. 1923.)

Síðan hefi ég valið þessu fáget orð, til stíllis og að sumu leyfi gleyms,
þessu mér þessu veri algeng og í allra vörum, þegar ég var í östun, t. d. af,
brúna, los o.fl. þil þess að reyna að stýra þann, og þar að mér þessu
er, sömum þessu brúna í þessu orðunum manna, brúna atvinnu og
o.fl. sérstak. gávarútgáfu (opnu bókunum þessu östun, þessu þessu
viðun, þú hefi ég blátt nátt, að kalla þann þil atvinnu (þessu þessu) og
þessu undir átt annara, mér þessu manna, þil þess, að komast að þessu
er, þessu þessu þessu þessu og þessu sama stíllis í þessu þessu, sem ég geri.
En vitandi þessu geri ég þessu þessu þessu, að þessu þessu þessu og öðru. Síðan orð-
bókun þessu er, þessu og fundid í þessu orð, sem þessu er blátt og orðunum þessu í þessu
þessu. Þessu er þessu orð þessu og þessu þessu og öðru, og þessu þessu og
er þessu þessu við þessu í þessu samtíngunum. Þessu er þessu og þessu (þessu
þessu) þil þessu, þessu er blátt, en ég þessu þessu, þessu samtíngunum þessu.

Reykjavík, 3. ágúst 1935
T. P.
Tómasson.

Söfnun mín í gómbrenni og sigillunni íslenskrum orðum og álfum mín og orðum
til athugasemja, hefi leitt til þess, að komid hafa „nytt in hófins“ ymistunum
enda tilteki, falo kettir o. fl. sem vid nánari athygli virðast hafa valdið gagn-
stæðnu skilningi miðað við þýðingu þá sem þau höfðu áður eða til forna.

Önnur virðast benda á, að þau segi tímalaust til um það til hvers þau
eigi kyn sita að reki og að það hafi nokkurn eigi verið fullgjótt áður.

Þótt hvort sé ég mi, ein og myndum sagdi, „Kannistari in Konubrodir“
þessum efnum - algi orða „óloftun“ myndu - þá kinnoka ég mér eigi vid
að láta orða menn, jafnvel hvers konar „fródingi“ sem er, sjá ymistlegt
það efni mig of þessu þá, sem þeir e. t. v. hafa ekki athygd áður, og veri
kynni, að þeir vildi athyga það og leiðrétta. Langt er frá því, að ég mynd
þesson sé að sýna mérna vidleitni til þess að láta ljós mitt stína „staðar“
er þeir, enda hefi ég ekki átt að er lauga og deplama „Sólheimatýni“
framt að vera í þessum efni; hith orti sömnu ver, að ég tel í því nauðsynlegt,
að þesson sé haldid til hoga svo að það eigi gleiðt mid öllu da fyrnist.

Það er mi áður í þar lidin sidan falandis Danst Orðoy Sjffisar Þöndel
hóm ut of vanto þar, sem til þess er, flöda íslenskrum orða, sem ymist ean fallin
in gildi og fynd eða þá einna, sem ein er fótud hér of þar; ymistunum höfðum
landsin, einn þá í lærness. Rangánvallo og Skaffahells oýstun, er þessi orð ekki
e. t. v. annar. Tadar.

Ein og þessum er, vana þin sil. Öfsejson manna most að útgáfu orðabók-
arinnar, a. m. h. hér í landi og lét ég þessum í þé allmög orð, er ég myndi
þá efni, einn þau er tilheyrida láta útgáfunum o. fl. þá þessum þina sem
aj var ymistun (1879-1906), er ein af orðum ástodum hafa höfud að mestu
vid þá. að sé útgáfan lagdið niður, er sidan hefi ég safnað um 1200 orðum,

sem eldis er á frim; í Góðinu, en við orðaförðum batist mér svo á segi
líttvöld daga.

Ad þessu sinni ofta ég á minnst á öfá orð og fjöðingun þess, t. d.:
Hafnoddin At, sígur, þessurjál, brissmín, smodona, reftilfrá, los
hindurvitni, velfistöti
og lípinguodinn skerrjál

Orðid at, sem hér er nefnt, á elbert skýlt við fríu líti orð sem þessi: atfeli,
hósta-at, nauta-at o. s. fr. da sojnis á atast (ámanst), heldur er það
nagu í ~~þessu~~ dótti letri ledju, sem notud var til lifunar í fóttum og
lundin var í forarfeunum, svo sem rímti þálfungu þess mér yfir bord
jandur. Það var á vísu eldis á dalturinn, heldur einstúnar aukta lítu,
til þess á þessu mosalípinn í fóttum og um leid á gjörð hann fequri og
um leid á eldis. Þessi þessi var notudur hér suman lands fram í síðasta
aldarförðing. Annars stundur um nafni á honum þess verid sotti, en eldi
at. Því var sagt: "Hvad er á þá fúg, drangur? Er það fú erit á þá at adur!"

Sigur er á vísu til í mögnum myndum, t. d. Sigur í herbeyjum, um glugga
og dýr, á ósum, lónum og meiri á segi, dragur og í deldinni (Alfringi), en
Sigur sá, en hér er nefndur er nafni á veldi þess, sem bíta og stípa. Síðis nota
og einnig síghannar, sígþýpa. Það er þessi sígur, sem ég bygg á orðstíffurinn,
"Það þer svo mikil í síginn hjá honum" eigi við, því það er í þessum síg, ~~þess~~
engar annar, sam allt það er á öföfðu eða á átturinn er of mikil í hann lótið
sem þer á þessu orðum og engum á gigni, m. ö. o. i.

Þess lóttur elbert það t. d. í glugga, dýr, ósa eða lón, sem sá sígur á þessum er. Þess